

Cikzore

Glasiло Crvene inicijative Kragujevac

Broj 20

Ujedinjenje Crvene akcije i Crvene inicijative

Dvije komunističke grupe, Crvena akcija iz Hrvatske i Crvena inicijativa iz Srbije, odlučile su udružiti svoje snage u zajedničku organizaciju. Odluka o ujedinjenju proizlazi iz sljedećih zaključaka:

1) Globalni sistem kapitalizma ostaje ključna prepreka ljudskom oslobođenju te prijeti nepopravljivim uništenjem životne sredine, pa onda i dovodi u pitanje osnovne preduvjete opstanka čovječanstva. Ključni uzrok toga što Svijet i dalje živi u kapitalizmu je nedostatak ili nedovoljna snaga pokreta koji bi omogućio revolucionarnu promjenu načina proizvodnje. Izgradnja i jačanje tog pokreta zadatak je svih grupa i pojedinaca koji teže oslobođenju od eksploatacije i spašavanju planete od uništenja.

2) Na Balkanu, nacionalizam ostaje glavni instrument vladajućih snaga protiv ljevice i revolucionarnih demokratskih i socijalističkih promjena. Nacionalizam ne može biti instrument oslobođenja poluotoka ni bilo koje zemlje pojedinačno. On je uvijek instrument održavanja međusobnih sukoba i zavisnosti cijele regije. Progresivne promjene mogu biti samo zajedničke, uz

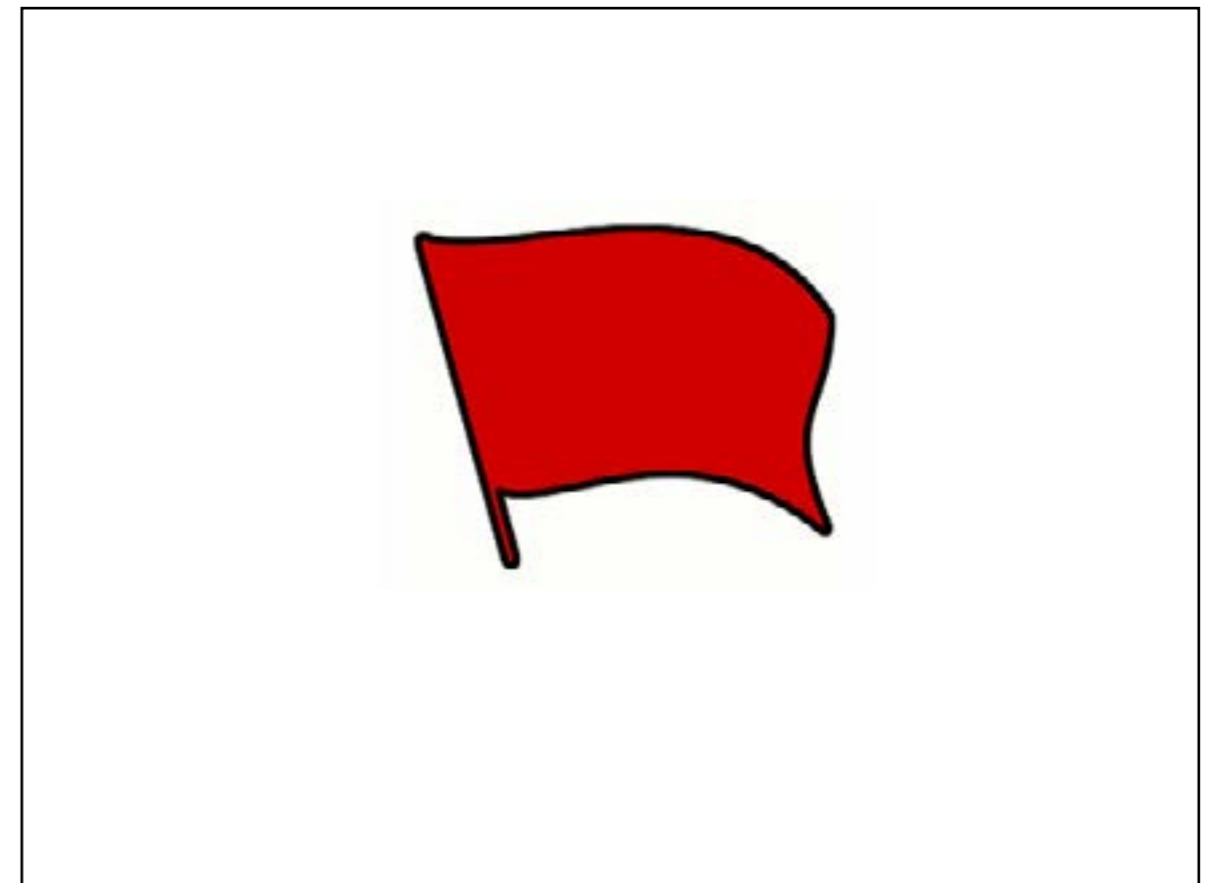
poštovanje ravnopravnosti svakog od naroda. Stoga pristupamo formiranju jedne zajedničke organizacije koja djeluje u više zemalja. To uključuje zajedničko strateško i ideološko rukovodstvo, dok taktičke odluke ostaju na razini organizacija u pojedinim zemljama.

3) Komunistička organizacija nije sama sebi svrha, nego mehanizam za izgradnju kadrova i jačanje borbi. Komunisti/kinje ne popuju i ne ratuju na ljevici, nego se stavljaju u prve redove svih progresivnih borbi u svojim lokalnim sredinama i rade na njihovom udruživanju s drugim borbama u jedan revolucionarni smjer. To uključuje sve socijalne borbe radničke klase i sve borbe protiv nacionalnog, rasnog, rodnog, seksualnog i drugog potlačivanja. Stoga se naša organizacija primarno bavi jačanjem takvih borbi u sredinama u kojima djeluje, a ne sama sobom.

4) Komunizam je suprotan svakom dogmatizmu i fetišu pojedinačne taktike. Sve metode borbe mogu biti potencijalno legitimne, bile one legalne ili drugačije,

ako koriste razvoju progresivnih borbi. Također, komunistička organizacija ne može živjeti u prošlosti i voditi izgubljene ratove socijalističkih država i pokreta iz prošlog stoljeća, ali se treba suprotstaviti antikomunističkoj propagandi – s ljevice ili s desnice – jer je glavna svrha takve propagande demobilizacija revolucionarnog pokreta.

Nova organizacija ubuduće će djelovati pod zajedničkim imenom Crvena akcija/Crvena inicijativa, a njezine članice nastojat će biti ključni akteri svojih lokalnih progresivnih borbi te uz to graditi zajednički regionalni revolucionarni pokret s ciljem promjene društvenog uređenja. Nadamo se da ćemo u tom djelovanju pronalaziti nove drugarice i suborce.

NAR (Grčka): Gušenje siromašnih izaziva pobune, vreme je da se udahnu pravda i sloboda

Ubistvo Džordža Flojda koje je izvršila policija Mineapolisa i pobuna na ulicama mnogim američkih gradova još jednom su pokazali da u centru kapitalističkog sistema, sa najvećom akumulacijom bogatstva, društvena većina ne može da diše. Parola Crni životi su važni – Black Lives Matter, dubinski odražava politiku rasističke neravnopravnosti koja ponižava crne Amerikance kao građane drugog reda.

Životi pripadnika crne zajednice zaista jesu mnogo jeftiniji a to je tragično pokazano i tokom pandemije. Iako čine 13 odsto stanovnika zemlje, čak 25 odsto smrtnih slučajeva od koronavirusa je iz ove zajednice, a u nekim saveznom državama i gradovima taj procenat je još veći. Čak je i smrt duboko klasno pitanje u SAD, pošto je pristup zdravstvenoj zaštiti skoro nemoguć za siromašne Amerikance. Postoji velika razlika u očekivanoj dužini života između belaca i Afroamerikanaca koja je u nekim slučajevima među kvartovima istih gradova i do 20 godina! Crna zajednica je pod udarom hroničnih bolesti uzrokovanih pothranjenošću, životom u lošim uslovima i uslovima rada, kao i zbog manje mogućnosti za samozaštitu. Rad od kuće nije se odnosio na zaposlene na slabo plaćenim poslovima, među kojima veliku većinu čine osobe iz crne ili zajednice Latinoamerikanaca.

Ojačani rasizam se ogleda i u državnom odnosu prema crnima kao inferiornima i potencijalnim kriminalcima. Ubistva tamnoputih osoba koja čini policija (ali i ultra-desnica) obično prolazi nekažnjeno, ne

prestano izazivajući izlive besa i pobune. Pokret Crni životi su važni – Black Lives Matter koji se pojavio 2014. godine poprimio je karakter šireg pokreta, obuhvatajući veće delove društva. Na svom vrhuncu, demonstrirali su i ispred velikih tržnih centara na Crni petak i Badnje večer, ističući i zahteve za poboljšanje radnih uslova.

U današnjim protestima učestvuju i beli Amerikanci kao i pripadnici drugih zajednica, i još uvek je neizvesno hoće li ovaj pokret dostići veličinu i trajanje koje će zapretiti političkoj i ekonomskoj eliti u SAD. Ali, klasna borba u Americi je sada intenzivnija nego ikada ranije i to se pokazuje na ulicama. Pre nekoliko dana, bele ultradesne grupe izašle su na ulice da zahtevaju „otvaranje ekonomije“, tako izražavajući interes poslodavaca i najvećeg dela kapitala. Još akutnija je uloga vojske u unutrašnjoj represiji, što je fenomen koji će biti opštiji u nastupajućim vremenima.

Sukob je neminovan i ne može biti ublažen komunikacionim taktikama u predizbornom periodu uz pomoć učešća članova crne i drugih manjinskih zajednica na administrativnim položajima. Opravdani gnev Afroamerikanaca mora inicirati širi radnički i omladinski pokret, koji će doći srž društvenog pitanja, sa dubljim političkim karakterom i nezavisnim od buržoaske politike, tako da ne može biti iskorišćeno od Demokratske stranke.

Stvarnost na radnom mestu će biti drugačija i nastaviće da guši. Radnička klasa širom

sveta stoji uz demonstrante u velikim američkim gradovima. Policijska brutalnost nije samo američka posebnost, nego inherentna karakteristika savremenog kapitalizma, koji bira autoritarnost da sačuva svoj profit i vlast. To je očito i sa slikama brutalnosti policije prema Žutim prslucima u Francuskoj, revanšizmom prema demonstrantima u Čileu, ali isto tako i slikama jedinica grčke policije za razbijanje demonstracija (poznate kao MAT) u dejstvu protiv omladine i radničkih skupova.

Radničkoj klasi treba dubok udah. Radnicima i radnicima, zaposlenima u supermarketima, uličnim čistačima, migrantima i izbeglicama treba da udahnu slobodno. Da bi se i životi siromašnih računali, za društvenu pravdu koja će zbaciti one koji guše planetu!

Novi levi pokret za komunističko oslobođenje (NAR, Grčka)

Gdje su sankcije, gdje je intervencija?

Prošle godine šačica bogataških plaćenika, koje je obučavala CIA, pojavila se u zapadnim medijima da proglase kako su svrgnuli vlast u Venezueli. Iako nisu imali gotovo nikakvu potporu u zemlji, na Zapadu su prikazani kao masovna narodna demokratska revolucija. Vlade većine zapadnih zemalja odmah su ih priznali kao vlast, a onda su im i pomogli tako da su protuzakonito oduzeli sredstva (tj. opljačkali) službenu vlast. Malo je falilo i da se SAD upuste u samoubilačku vojnu operaciju kojom bi okupirale zemlju i na vlast postavile svoje marionete.

S druge strane, ovih dana milijuni ljudi sudjeluju u jednom od najvećih socijalnih ustanaka u povijesti SAD-a. Pobunjeni su uglavnom potomci robova i siromašni radnici koji su izgradili tu zemlju. Ni nakon više stoljeća američka ih država ne može prihvatiti kao ravnopravne. Dapače, razlog zašto su te rijeke ljudi na ulici je taj što ih država i njezin represivni aparat masovno i nekažnjeno ubija. A kako taj gigantski demokratski pokret prikazuju vlade i mediji: ne kao pobunu rasno diskriminiranih za obranu svojih života, nego kao nereda i pljačku.

Zvuči čudno, zar ne? Pa Evropska Unija često podržava prosvjede u stranim zemljama, uvodi sankcije, smjenjuje režime, provodi vojne intervencije. Nekad (kao u Boliviji) podržava čak i vojnu huntu sve kako bi „spasila demokraciju“. A sada, kada doista svjedoči masovnom demokratskom pokretu i brutalnom rasističkom represivnom sistemu koji taj pokret guši u krvi i hapsi novinare koji o njemu izvještavaju, odjednom ne možemo čuti ništa od naših evropskih demokratskih šampiona.

S obzirom da se očito još nisu snašli, predlažemo nekoliko mjera koje bi EU odmah mogla učiniti u korist borbe za demokraciju. Sve su već ranije primjenjivane u drugim zemljama pa ne bi trebale biti problem:

- 1) Hitno uvesti vojne i ekonomske sankcije predstavnicima autoritarnog režima u SAD-u, uključujući i nacionalizaciju imovine tog režima dok god se tamo ne uspostavi demokracija. To inače EU radi svim svojim suparnicima, navodno isključivo zbog obrane demokracije.
- 2) Proglasiti Trampa smijenjenim i kao privremenog predsjednika priznati nekog istaknutog disidenta. Predložimo političkog zatvorenika iz Partije crnih pantera Mumiju Abu-Jamala, na primjer. On je nepravедno u zatvoru već skoro 40 godina.
- 3) Poslati oružje pobunjenicima. Hrvatska i Srbija su na nagovor SAD-a i EU-a već slale oružje u Siriju 2012., da bi ono na kraju bilo korišteno za genocid nad Kurdima, kršćanima i šijitima. Ima li boljeg načina da se iskupimo za to od slanja oružja stvarnim borbama za demokraciju?
- 4) Financirati mirovnu misiju koja će uspostaviti privremenu vladu sastavljenu od potlačenih grupa. Predložimo da se mandat dodijeli Kubi i Venezueli koje već imaju iskustva u iskorjenjivanju rasnih i socijalnih nejednakosti pa bi njihova vojna uprava učinila puno dobroga.

S obzirom da je EU stup borbe protiv represivnih režima i za demokraciju, ne vidimo razloga da ne prihvati ove prijedloge. Osim ako je cijeli narativ Zapada o sebi kao borcu za demokraciju samo prozirni plašt koji slabo prekriva stvarnu politiku EU-a i SAD-a, koja ima svake veze s imperijalizmom i profitnim interesima kapitala, a baš nikakve s demokracijom.

Samo nas socijalizam može spasiti

Početak ove godine obilježen je naglim širenjem novog virusa i bolesti nazvane COVID-19. Epidemija je uskoro poprimila široke razmere pa je SZO objavila globalno vanredno stanje. Dok mediji šire paniku, u većini zemalja uvedene su vanredne mere pa i policijski časovi kako bi se sprečilo dalje širenje visoko zaraznog virusa i smanjilo opterećenje ekonomije i javnih zdravstvenih sistema koje kapitalizam iz dana u dan urušava.

Jedan od retkih koji nas iznova iznenađuje i uliva nam nadu je zdravstveni sistem Kube. Iako mala ostrvska zemlja, Kuba je od samog izbijanja pandemije stavila kubanske lekare i kubanski biolek zvan Interferon alfa 2B u službu svima kojima je pomoć potrebna. Naime, upravo se Interferon alfa 2B našao na listi od tridesetak lekova koje je kineska Državna zdravstvena komisija izabrala za borbu protiv respiratornih oboljenja koja izaziva gorepomenuti virus.

Ovaj lek je sprečio na hiljade smrtnih ishoda u Južnoj Koreji: od 8000 zaraženih svega ih je 72 preminulo. Korišten je i u Nemačkoj, gde je od 3156 ljudi umrlo samo 3. Osim u vidu lekova, Kuba je ponudila pomoć i u vidu ljudstva. Kubanski lekari su zajedno sa kineskim kolegama sleteli u Italiju kako bi se sprečile dalje komplikacije u drugom po veličini žarištu od infekcije COVID-19. Također, državama poput Jamajke, Grenadine, Svetog Vinsenta i Svetog Kristofora i Nevisa kubanski eksperti pomažu i izgradnjom adekvatne infrastrukture i plana lečenja zaraženih u gorućoj pandemiji. Ujedno je

Kuba jedina država koja je dozvolila pristanak britanskog kruzera sa zaraženim licima koji je do tog trena bio zaglavljen u karipskim vodama.

Kuba je od svoje revolucije do danas redovno slala ispomoc u vidu međunarodnih medicinskih misija, tzv. vojska bijelih kuta, kako ih je Fidel Castro nazivao. Prema navodima kubanskog Ministarstva zdravstva, od 1963. bilo je više od 600.000 akcija u 164 zemlje. Kao najbitnije od svega treba istaknuti kako svo to međunarodno angažovanje ne utiče na njihovo zdravstvo. Oni imaju dovoljne kapacitete da iznesu sve.

Kuba je živi dokaz da jedino socijalistički utemeljeno zdravstvo može odgovoriti na goruće potrebe jer je socijalističkom zdravstvenom sistemu zdravlje stanovništva uvek na prvom mestu.

Solidarno sa drugima mi ne gubimo već dobijamo više!

Štrajk u karantinu!

Život ne može da stane, govore predstavnici vlasti u Srbiji dok vojskom i policijom obezbeđuju poštovanje policijskog časa koje je proglašeno proceduri koja ne odgovara trenutno važećim zakonima. Ta rečenica znači da se proizvodne i određene grane trgovine ne zaustavljaju za vreme vanrednog stanja, pa ni policijskog časa. U sektor proizvodnje spadaju neke strane kompanije kojima su prodane fabrike. Neki od njih, ako ne i većina, još uvek nije u stanju ili čak i ne pokušava da obezbedi uslove koji su potrebni da bi se sprečilo širenje zaraze.

Svakako najgoru reputaciju za sada ima kompanija Jura iz Južne Koreje koja ima tri fabrike u Srbiji – u Rači, Nišu i Leskovcu. Radnice i radnici ove kompanije u Nišu su pokrenuli štrajk upozorenja posle čega im je obećano da će im biti obezbeđene maske i rukavice, a zatim su i zaposleni u Rači uspeli da obaveste javnost o istom problemu: nema maski, rukavica, a menadžeri ne poštuju odluku o bezbednom razmaku između zaposlenih.

Povrh toga, druga smena završava rad u 23 sata, dok je u toku policijski čas, a potvrde od kompanije o radnoj obavezi još nisu stigle. Postoje svedočenja zaposlenih da Jura nije jedina kompanija koja ne poštuje preporuke

i propise o sprečavanju širenja zaraze; ni mnoge druge proizvodne ili trgovinske kompanije nisu u stanju ili ne mogu da obezbede potrebne uslove za neširenje zaraze. Na objavlenu vest o uslovima u Juri, javili su se zaposleni iz Simensa koji tvrde da je situacija slična.

Takođe, stanovnice i stanovnici Srbije mogu se uveriti da i u mnogim trgovinskim radnjama zaposleni nemaju adekvatnu sanitarnu opremu. Sve ovo se odvija pred očima javnosti, ali za vlasnike kapitala i njihove menadžere nema sankcija, dok je ugroženim grupama, ne samo od virusa, već i ekonomski – a to su radnici, penzioneri, nezaposleni, beskućnici i osiromašeni pod pretnjom kazni koje višestruko nadmašuju njihovu mogućnost da je isplate.

Ovo je još jedan u nizu primera kojim se pokazuje u praksi da je pravo odnosno pravni sistem kapitalističkih zemalja – volja vladajuće klase pretočena u zakon. I još jedan primer da jedino organizovano radništvo može da štiti radničke interese, a ne institucije kapitalističkih država. Puna podrška zaposlenima u Juri da ostvare zahteve za elementarnom zaštitom od zaraze i poziv drugima da slede taj primer na svim mestima na kojima treba.

Kad nas Vučić proziva...

U toku vanrednog stanja koje je u Srbiji proglašeno po skraćenom postupku i bez nužne saglasnosti Skupštine čiji je rad obustavljen zbog korona virusa, predstavnici vlasti besomučnim samoreklamerstvom pokušavaju da osiguraju sebi podršku na duge staze. Na zloglasnim konferencijama za novinare koje održavaju predsednik i premijerka, građanke i građani Srbije često bivaju optuženi za „nedisciplinu“ i „neodgovornost“, prebacujući celokupnu odgovornost za širenje virusa na obične građane koji su često predmet pogrda, izliva besa i cinizma.

Zato nije loše prisetiti se nekoliko stvari koje su se događale u periodu dok je „korona“ još bila „najsmešniji virus u istoriji čovečanstva“: prvi slučaj Covid-19 je, po zvaničnim podacima registrovan 6. marta, a postoje snažne indicije da ih je bilo i ranije. U tom periodu, početkom marta meseca, vlastima je još uvek bilo najvažnije pitanje izbora koji su bili predviđeni za kraj aprila meseca. Izbori su raspisani 4. marta, SNS je predala svoju izbornu listu dan pre prvog zabeleženog slučaja, ali su ostali potencijalni učesnici izbora nastavili sa svojim aktivnostima na sakupljanju potpisa sve do 13. marta kada je u Srbiji već bilo 35 potvrđenih slučajeva. Tada je Vučić izjavio da postoji mogućnost odlaganja izbora zakazanih za 26. april ali najdalje za dve-tri nedelje.

Aleksandar Vučić je 9. marta posetio valjevske „Krušik“ koji je već mesecima u centru afere u koju je umešan i otac ministra unutrašnjih poslova. Tom prilikom se obratio radnicima i radnicima te fabrike unutar fabričkog kruga i tada su pred predsednikom i njegovim mikrofonom stajali zbijeni jedan do drugoga, bez ikakvih maski i rukavica.

Prvi slučaj u Valjevu je zabeležen 13. marta, iako građani tog grada nisu alarmirani dok broj potvrđenih slučajeva nije dostigao dvocifrenu vrednost. Dve nedelje nakon Vučićeve posete broj potvrđenih slučajeva u Valjevu bio je 32. Danas je to grad koji je treći po broju potvrđenih slučajeva, posle Beograda od koga je manji čak 20 puta i Niša od koga je manji otprilike pet puta.

Sada postoje spekulacije da će policijski čas trajati još tri do četiri meseca, iako su i hvaljeni kineski stručnjaci izjavili da je i prvobitni policijski čas od 20-5h bio dovoljan, prorežimski mediji povremeno postavljaju pitanje zašto isti ne traje 24 sata. Aleksandar Vučić će i nadalje prebacivati odgovornost na obične ljude koji svakim danom u sve većem broju ostaju bez posla, sa sve manje mogućnosti da ekonomski izdrže vanredno stanje.

Očito je da predstavnici vlasti u Srbiji svojom preteranom strogošću žele da maskiraju svoju ulogu u širenju virusa, kao što svakim danom postaje sve jasnije da su te njihove „mere“ koje preduzimaju po svom obimu i dometu dublje i drastičnije od situacije sa virusom, sa posledicama koje u ovom trenutku zbog pritiska ne mogu biti ni sagledane u punoj meri.

Državni Levijatan

U jeku neprestane predizborne kampanje koja ne prestaje da traje u vakumu tranzicionih procesa već čitave tri decenije, vladajuće strukture sa svojim eksponentima na vlasti koriste trenutak za učvršćivanje moći dok podilaze biračkom telu uz naravno nezaobilaznu agresivnu i intenzivnu medijsku propagandu. Iako su izbori u Srbiji odloženi zbog vanrednog stanja proglašenog zbog pandemije, dok neke informacije govore da je zaraženih bilo i pre raspisivanja izbora što dodatno otvara nova pitanja, celokupni kolaps društva kao i uvođenje policijskog časa uz svakodnevnu dramu na ivici suza i paničnih napada dok se mahnitno prazne raveni doveli su do situacije da trenutna vlast ima odličnu podlogu za prezentaciju svojih manipulativnih veština i pritom ne propušta priliku da demonstrira svoju prividnu moć. Jer, uvođenje restriktivnih i represivnih mera uključujući i vojsku angažovanu u civilnom sektoru, a naoružani puškama kojima prkose epidemiji, neće doneti zalihu namirnica onima koji su pogodeni katastrofom ostali bez prihoda, bez posla i minimalca, na rubu još dubljeg siromaštva i u strahu za goli opstanak dok se posledice ekonomske krize izazvane pandemijom tek nagađaju. U momentu u kom je javnost podređena i prezasićena vanrednim stanjem u Srbiji, uoči širenja zaraze, osvanula je vest o tome kako Ministarstvo unutrašnjih poslova demantuje desničarsku organizaciju Levijatan tvrdeći da sa njima nemaju nikakav sporazum i da su oni jedini nadležni za poslove koje obavljaju. Udruženje Levijatan prethodno je svojim kanalima na društvenim mrežama objavilo kako se stavlja u prvu liniju odbrane u borbi protiv pandemije tako što će se baviti pružanjem pomoći starim i nemoćnim kao i kontrolom mreža i sprovođenjem mera pro-

tiv širenja panike i lažnih vesti, tvrdeći da „imaju ingerenciju za reagovanje u smislu momentalnog prosleđivanja službama sa kojima imaju utvrđenu liniju“. Za sada ne možemo sa sigurnošću ni da potvrdimo ni da demantujemo sa kojim to službama ovaj opskurni pokret ima svoju utvrđenu liniju. Pokret Levijatan poznat je po aktivnostima protiv nasilja nad životinjama, a sada optočeni zlatnim lancima, iz luksuznih ozidanih kada, najavljuju izlazak na predstojeće izbore dok otvoreno zastupaju ekstremno desne stavove, propagirajući mržnju prema izbeglicama. Široj javnosti u Srbiji poznatiji su po svojim video klipovima u kojima se nabildovane militantne njuške izivljavaju uglavnom nad ljudima sa društvene margine, deleći nekakvu pravdu, dok su sa druge strane, te iste njuške, na kolenima pred vladajućim korupcionaškim leglom. Takođe su pod lažnim imenom i navodno apolitičnim ciljevima koji se tiču zaštite životinja prikupljali potpise za izbore. Dešavalo se već više puta da su se otkrivale veze između državnih službi i ekstremno desnih organizacija uz čiju pomoć je vladajuća desničarska retorika dobijala prihvatljiviji oblik. Istog dana kada je Ministarstvo unutrašnjih poslova demantovalo bilo kakav oblik saradnje sa jednom od organizacija, odbijena je pravosnažna presuda protiv vođe zabranjene organizacije „Nacionalni stroj“ – Gorana Davidovića Firera i Nedeljka Pešića, za izazivanje nacionalne, verske i rasne mržnje i netrpeljivosti na antifašističkom skupu u Domu vojske u Novom Sadu, jer je reč o navodno već presuđenom predmetu u drugom, prekršajnom postupku, a prema zakonu se ne može dva puta suditi zbog istog događaja. Nacionalni stroj je organizacija koja je zabranjena u Srbiji, a predstavlja se kao „politička organizacija propagandno-edukativnog karak-

tera čiji se pogled na svet zasniva na ideji nacionalne slobode, socijalne pravde i rasnog identiteta“. Ustavnom Sudu Srbije 14. oktobra 2008. godine dostavljen je zahtev o zabrani ove organizacije gde je kao razlog navedeno da se radi o „tajnoj političkoj stranci (organizaciji) čije je delovanje usmereno ka izazivanju rasne i nacionalne mržnje“. Postupajući po zakonu, Ustavni Sud je 2011. zabranio delovanje Nacionalnog Stroja kao tajnog udruženja čiji je oblik udruživanja zabranjen odredbama člana 55. Ustava RS dok je i upis organizacija sa istim nazivom i istim programskim ciljevima takođe zabranjen. Pored svega navedenog Goran Davidović se skoro vratio u Srbiju i najavio učešće na predstojećim izborima. Ekstremna desnica je očigledno čekala pogodan trenutak za izlazak iz kanalizacije i po svemu sudeći ga je i dočekala. Sistem u krizi koja se produbljuje traži načine kojima bi uspeo da se revitalizuje, iako je revitalizacija kapitalizma u tom smislu logično nemoguća i svaki naredni pokušaj mu zapravo samo skraćuje vek. U situaciji

smo koja se nije drastično promenila dolaskom svetske zdravstvene katastrofe, ali je ona delimično trgla ljude iz levitirajućeg sna sačinjenog od zvaničnog državnog narativa koji masovno zagađuje i zamagljuje umove ljudi. Iako se u dominantnoj slici ne nudi nikakva politička alternativa, dok je globalna tendencija jačanja ekstremne desnice, socijalizam je naš istinski, jedini spas. Što pre sagledamo tu vrstu nužnosti, iako smo možda kritičnu tačku davno prešli, biće moguće prevazići urušavajuću krizu kapitalizma koja već dugo zahteva momentalne promene na svim nivoima društva. **PROTIV SPREGE DRŽAVE I DESNIH EKSTREMISTA!**
PROTIV MRŽNJE I NACIONALISTIČKOG NASILJA!
ZA SOCIJALIZAM!

Državne kontramere u pomoć krizi

Ministar finansija u vladi Srbije Siniša Mali predstavio je predlog mera koje će Vlada Srbije preduzeti povodom krize za koju se kaže da je izazvana aktuelnom pandemijom. Najviše pažnje u ovom planu privukla je najava o jednokratnoj uplati od 100 evra svakom punoletnom državljaninu Srbije što je mera koja treba da pospeši da održi kakav-takav nivo potrošnje.

Međutim, to će biti uplaćeno tek nakon završetka vanrednog stanja, kako je rečeno. Po ovom planu, poslodavcima su date preporuke da bi trebalo, ukoliko je moguće, da organizuju rad od kuće pri čemu se iz troškova isključuju nadoknade za dolazak i odlazak na posao kao i naknada drugih troškova u vezi sa organizacijom rada na taj način.

Dalje, porodice koje imaju decu do 12 godina starosti, ukoliko su jednoroditeljske ili oba roditelja rade, poslodavac treba da omogući jednom roditelju da radi od kuće ili ukoliko to nije moguće treba da napravi raspored rada tako da roditelji koji su zaposleni rade u suprotnim smenama. Rad u smenama jednoroditeljskim porodicama nije od koristi, ali kao i za mnoge druge mere, država ostaje nedorečena i ograđena svojim preporukama.

Ukoliko je pak radnik u samoizolaciji ili karantinu, mere koje se predlažu osobama koje su bile izložene virusu ili koje su inficirane, poslodavac bi trebalo da obezbedi naknadu zarade u iznosu od 65% u odnosu na zaradu koju je zaposleni primao tokom prethodnih 12 meseci. Tako imamo aktuelni slučaj da medicinsko osoblje koje biva izloženo virusu zbog prirode svog posla, koje država veliča kao

svoje heroje i borce u prvim redovima, nakon što ih sustigne deo bitke koju biju i moraju biti u samoizolaciji ili karantinu sustiže ova ista odredba i skidaju se sve značke heroja, a oni bivaju kažnjeni smanjenjem plate.

Ovde nailazimo na jednu od zabuna koje država ostavlja. Nije li zaraza, ukoliko potiče sa radnog mesta, vid povrede na radu ili profesionalne bolesti? I da li to znači da ukoliko se radnici na drugim mestima zaraze tokom rada i utvrdi se veza sa radnim mesto to isto ne spada pod ovu kategoriju?

Mogućnost koju je vlast ostavila vlasnicima kapitala je „prinudni godišnji odmor“ koji može trajati 45 dana ili duže, a obaveza poslodavaca jeste da radnicima isplaćuje 60% zarade pri čemu taj iznos ne sme biti manji od minimalne zarade. Postoji i opcija neplaćenog odsustva koja bi većini poslodavaca pogodovala, ali na poslodavcu je da odobri zahtev, a ne da ga predloži.

Poslodavcu je dozvoljeno da otkáže radni odnos zaposlenima ukoliko su oni prepoznati kao tehnološki višak. Donošenjem programa o rešavanju viška zaposlenih, ukoliko je u obavezi da uradi to, poslodavac je slobodan da otpusti „višak zaposlenih“, ali uz isplatu otpremnine. Debatovanje o otpuštanju zaposlenih se počelo nakon što je fabrika PKC iz Smedereva, koja se bavi proizvodnjom kablovskih sistema, otpustila 150 radnika koji su bili preko agencije zaposleni na određeno vreme (3 ili 6 meseci) bez ikakve otpremnine ili daljeg pojašnjenja.

Jednostavno je agenciji prosleđeno da povre-

meni radnici nisu više bili potrebni i agencija je odradila svoj deo posla. Kako se navodi, sve je odrađeno po zakonu, što samo pokazuje kakav je aktuelni Zakon o radu i bez vanrednog stanja. Treba reći da i u preduzećima sa državnim kapitalom takođe postoji isto model otpuštanja, što svedoči primer preduzeća Tigar AD, koja je otpustila 263 radnica i radnika angažovanih preko agencija.

Iako je pretpostavljeno da se navedene mere odnose prvenstveno na državne službe, na primeru Tigra vidi se da to nije tačno. Država kao obična marioneta kapitala ostavlja svoje radnike na cedilu. Nemilost radnicima, milost kapitalistima.

Uz to treba istaći da ni jedna ustanova, fabrika niti šta slično, što iz državnog, što iz privatnog sektora, nije sankcionisana zbog nedostatka zaštitnih sredstava poput maske, rukavica, dezinficijensa i sličnog što je nedostatak koji se vidi na svakom koraku. Primer može biti fabrika Jura gde su radnici bili u obavezi da nastave sa poslom, ali bez ikakve zaštite, kao i mnoge državne ustanove poput Opština, Pošta itd. Na mestima na kojima je obezbeđen neki nivo zaštite on se uglavnom odnosi u najboljem slučaju na masku i par rukavica po smeni.

Sa ekonomske strane gledano, država se sprema da, kako navode, „da injekciju privredi“ i da se lakše prebrode nedaće koje nailaze. Injekcija, ili paket mera koji je donet, odnosi se na radnike, ali i neizostavno na preduzetnike. Kako kažu, cilj je da se očuva zaposlenost stoga preduzeća koja umanje broj zaposlenih za više od 10 odsto, pri čemu nisu uračunati radnici koji imaju ugovor na određeno vreme, i oni koji su prekinuli poslovanje pre proglašenja vanrednog stanja neće imati pravo na mere koje su donete.

Prvi set mera se odnosi na odlaganje plaćanja akontacija, doprinosa i poreza sva-

kog tipa za privredne subjekte do početka 2021. godine, a i nakon toga 24 meseci i dalje se odlaže bez ikakve kamate.

Cilj drugog seta mera jeste „stimulacija“ poslodavaca da ne dele otkaze, ali se ne zalazi u to da li će radnici biti na odmoru, prinudnom odmoru ili nečemu trećem. Mikro, mala i srednja pravna lica će dobiti isplatu u iznosu minimalnih zarada za preduzetnike, a velika pravna lica će dobiti subvencije u visini od 50% minimalca za zaposlene pri tom se sve to računa za svako lice koje kod njih ima status zaposlenog.

Treći set mera takođe podilazi vlasnicima kapitala gde im se obezbeđuje mogućnost garantnih šema i kredita, a iza njih će stati kao pokriće sama država.

Što se samih radnika i ostalih ljudi tiče, oni su obuhvaćeni četvrtim setom pomenutim na početku a to je da oni spadaju u sve punoletne građane, a da po osnovu samog zaposlenja i eventualnog gubitka zarada nemaju – baš ništa. Takođe set mera ni u jednom segmentu ne obuhvata male poljoprivrednike.

Nekakapitalistiplatecenusvojekrize!Radnički pokret sada više nego ikada treba da ustane na noge i prigrabi ruku slobode od beskrupuloznih preduzetnika na državnim jaslama.

Protiv mera za održanje kapitala!
Protiv kršenja prava radnika!

Vojno-policijska pandemija i cenzura u medijima

Država Srbija je pandemiju covid-19 doživela kao vojno-policijsku operaciju. Ne samo zbog jezika koji se koristi, ne samo zbog svojevrsnog državnog udara koji je izveden, već i po naporu da se striktno kontrolišu informacije koje izlaze u javnost. Pritisak vlasti na medije je svakodnevna, sada je u to uključena i policija sa sudstvom koje funkcionišu kao da je ratno stanje. Disciplinovanje medija i čitave javnostije trebalo da bude pokriveno zabranom Vlade zdravstvenim ustanovama van Beograda da daju informacije o obolelima. To znači da bolnice u Novom Sadu, Nišu ili Kragujevcu ne smeju da daju izjave medijima iz Novog Sada, Niša ili Kragujevca, već se sve svodi na prenošenje saopštenja sa konferencija za novinare koju drže predstavnici Kriznih štabova ili vlasti. Ova odluka je privukla prveliku negativnu pažnju i izazvala otpor, pa je premijerka preuzela svu odgovornost za nju na sebe i najavila njeno ukidanje, ističući da na tome insistira Vučić, u pokušaju da i na ovaj način doprinese lažnom kultu lažne ličnosti. Pratićemo kako će proći od najave do samog ukidanja, ali bez obzira na to da li će je stvarno ukinuti, teško je očekivati da će posle svega predstavnici lokalnih zdravstvenih centara bez odobrenja davati informacije lokalnim medijima.

Dana 1. aprila uhapšen je tridesetčetvorogodišnjak zbog širenja panike i lažnih vesti. On je, po tvrdnji policije, objavio tweet u kome je najavio uvođenje dvadesetčetvoročasovnog policijskog časa. Na društvenim mrežama koje su u okolnostima epidemijskog distanciranja jedini prostor za komunikaciju, niko još nije utvr-

dio o kom tvitu se radilo, jer je ionako čitava Srbija očekivala uvođenje te mere posle najave Aleksandra Vučića u kojoj je izjavio da niko neće štetiti nikuda. Slične najave mogle su se videti u režimskim tabloidima dan pre hapšenja.

Najnoviji slučaj je privođenje novinarku portala NovaS zbog teksta objavljenog u tom portalu u kome se kaže da se u Kliničkom centru Vojvodine suočavaju sa hroničnim nedostatkom osnovne opreme i potpuno haotičnim uslovima rada u vreme pandemije. Policija je došla, zaplenila laptop i dva mobilna telefona odvevši je bez objašnjenja. Protiv nje je podignuta krivična prijava zbog narušavanja ugleda KC Vojvodina. Istovremeno, zaposlenima u KCV je zabranjeno davanje izjava medijima, a za strane dopisnike organizovan je striktno kontrolisani obilazak ove institucije kojom prilikom je pokazano kako navodno opreme ne nedostaje.

Pritisak javnosti koji je rezultirao tek najavom da će mere koje se odnose na medije biti ukinute, verovatno će pokušati da neutrališu kampanjama i ofanzivom propagandističkih servisa vlasti i Vučića lično.

Popularno nazvana borba protiv pandemije covid-19 je jedna stvar, a represija nad medijima i građanima zbog prenošenja reči predsednika – nešto sasvim drugo. Kao i uvek, u vremenu krize i ugroženosti sistema u kapitalizmu se poseže za fašističkim merama kao poslednjom linije odbrane. U svim okolnostima, pa i pandemijskim, ovakvim težnjama treba stati na kraj.

Socijalizam će doći

„Socijalizam se neće vratiti. Nikada“, izjavio je Aleksandar Vučić povodom situacije u kompaniji Jura, konkretno u njenom niškom ogranku, gde se uprkos pojavi potvrđenih slučajeva Covid-19 proizvodnja odvija neprestano. Ovo bi trebalo da znači da zaposleni u toj kompaniji, ali i sličnim privatnim kompanijama, kako je nazvao Juru, ne mogu da očekuju pomoć države, kako po pitanju sigurnosti radnih mesta, tako i sigurnosti života uopšte.

Jer, na ovom slučaju se vidi kako u praksi izgledaju toliko pominjane „mere“ – Vučić je menadžment Jure prosto zamolio da raspored proizvodnih linija bude takav da postoji bezbedan razmak između radnika. Molba za njih, a građanima ogromne novčane, pa i zatvorske kazne. Takođe, Vučić je, umesto da bude u izolaciji jer mu je sin pozitivan, u Niš došao sa pratnjom i u zatvorenom prostoru obraćao se bez maske na licu.

Građani Srbije imaju dovoljno iskustva sa licemerjem i lažima državnih vlasti. Hiljade ljudi koji su ostali bez posla, hiljade onih koji upravo ostaju i desetine hiljada koji će u neposrednoj budućnosti biti bez prihoda od sto obećanih evra milostinje neće preživeti.

Baš zbog njih, zbog svih nas, socijalizam neće da se vraća, on će da dođe, a tada Vučića i sličnih neće više biti na političkoj sceni.

Bahatost vlasti prema zdravstvenom sistemu Srbije

Povodom besomučnog samoreklamerstva u svrhe izbora po okončanju vanrednog stanja, nije loše podsetiti na pravi odnos koju aktuelna vlast u Srbiji ima prema sistemu zdravstvene zaštite.

Pre samo pet meseci, u beogradskim medijima odjeknula je vest da je novac koji je bio namenjen Republičkom fondu zdravstvenog osiguranja, Vlada Srbije preusmerila za međunarodnu promociju Srbije u okviru kampanje "Srbija stvara". U pitanju je 60 miliona dinara, što je približno 510 hiljada evra.

Vladajuća klasa zabranila Prvi maj

Vrh vladajuće elite i njoj podobni mediji već decenijama tretiraju Međunarodni dan rada kao isključivo dan za piknik i roštiljanje. Na isti način je predstavljena ovogodišnja odluka o „zaključavanju“ Prvog maja. Jedna od perjanica vanrednog stanja u Srbiji Predrag Kon upotrebio je stilsku figuru sa „hladnim pivom i vrućom jagnjetinom“ kao razlog za „zaključavanje“.

Uopšte ne sumnjamo da mnogi pripadnici viših slojeva društva sve praznike, pa i Prvi maj koriste za uživanje u jelu i piću, ali Prvi maj je praznik radnika i radnica, istih onih koji su pretrpanim kompanijskim autobusima putovali na poslove na kojima takođe najčešće nisu poštovane epidemiološke preporuke, kao i onih koji svakodnevno ostaju bez svojih poslova zbog krize kapitalizma koja sada zloupotrebljava

Rezultate takvog odnosa možemo videti – pored toga što stanovnici Srbije u najvećoj meri poštuju određene mere, iako ne goduju, predstavnici vlasti i kriznih štabova ne propuštaju priliku da svu odgovornost, kako za stanje, tako i za svoje često preterane istupe, svaljuju na običan narod.

Zato je važno i sećanje i podsećanje na ovaj i slične događaje, koje predstavnici vlasti i kontrolisani mediji zatrpavaju svojim agresivnim marketingom.

izbijanje epidemije za dalje pogoršavanje položaja socijalno najugroženijih.

Na kraju, odluka koja je donesena, da se samo praktično Prvi maj stavi pod karantin, a ostali dani vikenda ne, ukazuje na potrebu da se dodvori crkvi i najkonzervativnijim elementima društva kao svojevrsnu kontrauslugu za zvanično zatvaranje uskršnjih praznika.

Ne sumnjamo da će bogatiji, poput Kona i Vučićeve svite ipak imati svoju jagnjetinu, a svi mi ostali svih drugih dana imamo pred sobom zadatak da gradimo naš put ka stvaranju boljeg i pravednijeg društva.

Živeo Prvi maj!
Živela radnička borba!
Za socijalizam!

Zdravstvo Srbije u praksi, van TV-a

Dok pojedine javne ličnosti u državnom korona-medijskom-rijaliti-programu doživljavaju transformacije do nivoa visoko obrazovanih poznavalaca medicine koji se razmeću svojim pseudointelektom uz nezaobilazno dobročinstvo pomno praćeno kamerama iz svih uglova, zdravstveni sistem u kolapsu trpi sve žešće udare a samim tim, ono što mediji uporno prećutkuju, najugroženiji su oni čiji životi direktno zavise od zdravstvenih usluga i ustanova.

Neposredno pred nastupajući praznični policijski čas od 84 sata, Opšta bolnica u Čupriji koja inače opslužuje čitavo Pomoravlje i smatra se centralnom i ponekad superiornom u odnosu na druge opštinske bolnice, objavila je da bubrežni bolesnici koji idu na dijalizu, a radi se o pacijentima iz celog okruga, moraju da sačekaju do utorka. Ovo saopštenje izazvalo je opravdanu paniku među ljudima koji već dugi niz godina idu tri puta nedeljno na dijalizu i ukoliko bi se ustaljeni interval narušio to bi moglo ozbiljno da ugrozi njihovo zdravlje posebno u slučajevima hroničnih bolesnika. Argument čuprijske bolnice je da rezultati testiranja na Korona virus nisu stigli i da je do tada na raspolaganju vozilo za hitne slučajeve.

Kada je više od 30 pacijenata u redu koji nakon 3 dana ulaze u kritičan period koji može da ima i fatalan ishod, Opšta bolnica u Čupriji izlazi sa objašnjenjem da se čekaju rezultati testova na korona virus za medicinsko osoblje i pacijente. Ovakva situacija je nezamisliva i lekarima među kojima postoje i oni kojima je dijaliza neophodna i koji apeluju da je čekanje od pet

dana ili više smrt. Pacijenti sa nepovratnim oštećenjem bubrega sa posledičnom akumulacijom brojnih endotoksina i tečnosti u organizmu, doživotno idu na dijalizu. Bez dijalize njihov život je nemoguć.

Iako je čuprijska bolnica često bila etiketirana u domaćoj štampi, dakle poznata po sličnim istupima, trenutna situacija je zastrašujuća jer je državni aparat napravio ludnicu u kojoj se više niko ne snalazi, panika je sve veća i među ljudima se stvara osećanje da su otpisani, dok naravno na televiziji gotovo da sve savršeno funkcioniše i ne postoji rešenje kojim Vlast ne želi uporno da se razmeće. Da ne govorimo o teškim bolesnicima koji spadaju u najugroženiju kategoriju čije su regularne terapije stopirane i o mnogim drugim slučajevima, a ima raznih...

Otežano funkcionisanje zdravstva u praksi u trenutnoj borbi protiv epidemije je potpuno očekivano, pritom je kad-tad moralo pući. Korisnicima usluga sa odeljenja za dijalizu mora biti omogućena terapija jer im od toga zavise životi. Ukoliko je došlo do zakrčenja, pa su testovi na bolesnicima i osoblju odrađeni sa zakašnjenjem, nemoguće je da neko dozvoli da životi velikog broja ljudi, a govorimo o celom Pomoravlju, budu ugroženi narednih dana i ostavljeni na "jedno vozilo za hitne slučajeve". Smatramo da mediji umesto što kroje medijsku sliku predizborne kampanje koju sprovodi sadašnja Vlast, treba da se pozabave ozbiljnim i realnim problemima na terenu koji se tiču najugroženijih. Potpuno je više suludo slušati zamornu demagogiju hvalospeva samom sebi dok se sve oko nas raspada.

Pitanje dostupnosti zdravstvene zaštite svima kojima je neophodna je goruće pitanje koje podriva čitav politički i ekonomski sistem. Institucije javnog zdravstva treba da su svima dostupne i pravo na zdravstvenu negu kao osnovnu ljudsku potrebu mora da bude zagarantovano svakom slobodnom čoveku. Tekovine prevaziđenog

sistema će se i u buduću samo dublje urušavati. Nemoguće je trajno otkloniti katastrofalne posledice koje proizvodi kapitalizam i to polako postaje svima jasno.

**ZA SOCIJALIZAM, DRUŠTVO U KOM JE ZDRAVSTVO BESPLATNO I DOSTUPNO SVIMA!
PROTIV DRŽAVNE PROPAGANDE!
STOP MEDIJSKOM NASILJU!**

Država Srbija kao tipičan kapitalista

Srbija nije samo kapitalistička država, već je i država-kapitalista. Iako se velikim delom poslednjih decenija odriče svoje uloge ekonomskog subjekta, ona to ipak jeste, uprkos privatizaciji svega što je do sada moglo da se privatizuje.

Ona se javlja kao vlasnik određenih firmi preko kojih, istina neubedljivo, ali pokušava da pospeši javnu potrošnju i makar minimalno ublaži sve veću i sve manje prebrojivu nezaposlenost. U tim slučajevima, ona se ponaša kao tipičan kapitalista, zakidajući na svakom mogućem mestu svoje zaposlene, a povećavajući nivo eksploatacije do krajnjih granica.

Jedan od tipičnih primera za to je preduzeće za profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba sa invaliditetom Grafopromet iz Kragujevca. Iako je po formalnom statusu deoničarsko društvo, država je vlasnica deonice firme sa 30 zaposlenih, od kojih je 18 lica sa invaliditetom, a među njima 13 osoba sa posebnim potrebama. Ovom preduzeću nisu odobrena sredstva predviđena Programom ekonomskih mera Vlade Republike Srbije, odnosno tri mini-

malne zarade za sve zaposlene, jer se ovaj program po njima odnosi samo na privatna preduzeća.

Takođe, ovom uredbom, Grafopromet je između ostalih 16 državnih preduzeća koja zapošljavaju invalide, je isključen iz mogućnosti dobijanja povoljnih kredita. Posebno ovom stanju doprinose i milionski dugovi koje državne institucije imaju prema Grafoprometu d.o.o. za realizovane poslove.

Dakle, svojim klasnim drugovima, kapitalistima, Srbija daje podsticaje, dok svojim preduzećima ista uskraćuje, a uz to očekuje da besplatno rade, što je ponašanje tipično za kapitaliste.

Podrška zaposlenima u Grafoprometu. Dole sa licemerjem države, dole eksploatacija. U borbu za osnovna radnička prava.

Protiv kapitalizma!

Oni koji su ljude spašavali od korone sada trpe policijske batine

Farida, pedeset dvogodišnja medicinska sestra, postala je simbol protesta zdravstvenih radnika u Francuskoj. Iako je mirno prosvjedovala, nju su u utorak policajci oborili na tlo, vukli za kosu, bacali o drvo i tukli pendrecima. Svoje izivljavanje nad malenom ženom (1,55m visine) nastavili su i nakon što ih je upozorila da boluje od astme i treba lijek.

Deseci tisuća Francuza ovih dana prosvjeduju zbog planova vlade da novac za zdravstvo preusmjeri najbogatijima. Iako u većini drugih zemalja nema tako glasnih prosvjeda, vlade gotovo posvuda rade isto. Nakon što su svjesno žrtvovali najsiromašnije pandemiji, sada žele žrtvovati i zdravstvo i druge javne službe da bi u krizi spasili profite bogatih.

Razlog zašto su je tukli je taj što je tražila poštenu plaću za svoj rad. Farida je poput mnogih drugih znanstvenih radnica radila po 14 sati dnevno na vrhuncu pandemije koja je osobito teško pogodila Francusku. Prilikom liječenja drugih i sama se zarazila virusom koji je uspjela preživjeti, ali ne bez trajnih posljedica za zdravlje.

NAR (Grčka) i CA/CI: Svjetsku krizu nisu izazvale izbjeglice, nego kapitalizam

Rasizam i ksenofobija šire se Balkanom brže od virusa. Konzervativne, ekstremnodesne i fašističke snage uz potporu medija i lokalnih vlada stvaraju nehumanu situaciju za izbjeglice. Slike s hrvatskih/bosanskohercegovačkih/srpskih granica svjedoče o brutalnosti represivnih snaga: policija šiša izbjeglice na nulu i sprejem im crta križeve na glavama. Slične se slike mogu vidjeti i na grčkoj granici s Turskom, na obalama rijeke Evros/Marica i grčkih otoka: tamo pak izbjeglice prskaju insekticidom, sve pod budnim okom policije. Te slike poručuju da izbjeglice nisu ljudska bića, već štetočine koja treba iskorijeniti.

I za vrijeme pandemijske krize upravo se izbjeglice optužuje za širenje virusa, iako se vrlo dobro zna da su epidemiju proširili bogati turisti i biznismeni. Istodobno izbjeglice žive u ekstremno nezdravim uvjetima, u kampovima u kojima je nemoguće “ostati doma” i održavati “socijalnu distancu”. Balkanski koridor za njih je postao zona smrti i mržnje.

Rasizam, nacionalizam i ekstremna desnica bujaju na podlozi financijske krize, dok politički sistemi pojedinih zemalja postaju sve reakcionarniji. Balkanski su narodi, jednako kao i izbjeglice, iskusili na vlastitoj koži sve katastrofe koje kapitalizam čovječanstvu nanosi. Oni su žrtve ratova i intervencija koje su organizirale imperijalističke sile kako bi nametnule svoju dominaciju. Nisu izbjeglice donijele masovnu nezaposlenost i siromaštvo

narodu u Grčkoj, Hrvatskoj ili Srbiji. To su učinili oligarsi i njihove političke sluge. Diljem Balkana oni pljačkaju svoje vlastite građane, akumuliraju bogatstvo eksploatirajući radnike. Izbjeglice i balkanski narodi su zajedno žrtve financijske krize koju su prouzročili kolosalni multinacionalni monopoli i imperijalističke države.

Granice Grčke i Hrvatske/Bosne i Hercegovine/Srbije su ujedno i granice ‘tvrđave Europe’. Pandemijska kriza je potvrdila da EU nije nikakvo sigurno utočište stabilnosti i prosperiteta. EU nije bila sposobna ni za jednu jedinu intervenciju niti je bila sposobna zauzeti stav, a podbacila je u potpunosti i po pitanju „solidarnosti“ i podrške svojim državama članicama. Kao odgovor na krizu EU, vladajuće klase u pojedinim državama pojačavaju anti-radničku ofanzivu: intenziviranjem nejednakosti i prelaskom na militarizaciju i rat. U isto vrijeme osnažuju rasističke kampanje i izgradnju ‘tvrđave Europe’ protiv izbjeglica, tako utabavajući put ekstremnoj desnici i fašistima. Dok se njihova vlastita kriza pridubljuje, buržujski politički sistemi malo po malo prihvaćaju agendu ekstremne desnice, legitimiraju je i ohrabruju. Desnica nastoji iskoristiti posvemašnju političku, ekonomsku i moralnu krizu kapitalizma. Ona potpiruje građanski rat među siromašnima, govori o “našim radnicima”, kako bi što uspješnije vodila rat protiv svih radnika. Ona govori o “Našoj naciji” dok priprema klanje naroda.

Ta organizirana ksenofobija bijes potlačenih usmjerava protiv izbjeglica i tako prikriva prave zločince: imperijalističke sile, lokalne oligarhije i politički sistem koji im služi. Izbjeglice i narodi Balkana žrtve su vladajućeg kapitalističkog sistema koji organizira klasni rat bogatih protiv siromašnih.

Suočeni s epidemijom ksenofobije i rasizma objavljujemo: izbjeglice nisu naši neprijatelji. Mi nismo protiv slabih i siromašnih na svijetu! Narodi Balkana znaju što znači rat i imigracija. Naši su neprijatelji imperijalizam, kapitalistički oligarsi u našim

zemljama i njihove političke sluge. Naši su neprijatelji fašisti i rasisti.

Borimo se i uvijek ćemo se boriti protiv sistema koji tlači ljude i uništava njihove živote, za solidarnost naroda protiv zajedničkih neprijatelja, za novo društvo jednakosti i čovječnosti.

Nova lijeva struja (NAR), Grčka Crvena akcija/Crvena inicijativa, Hrvatska i Srbija

Vandalizam sa blagoslovom nadležnih institucija

Za vreme vanrednog stanja, policijskog časa i drugih mera koje su sprečavale okupljanja zbog proglašene pandemije, u Kragujevcu je došlo do novog uništavanja spomenika koji podsećaju na revolucionarnu istoriju radničkog pokreta.

Sada je reč o beloj mermernoj tabli sa citatom Svetozara Markovića koja obeležava mesto na kome se nalazila štamparija u kojoj su štampane novine pokrenute u vreme Svetozarevog života i rada u Kragujevcu. Spomenik se još uvek nalazi u Glavnoj ulici, ali ga je vlasnik prodavnice obuće prekrećio u zelenu boju.

Ovaj slučaj je samo još jedan u bezbrojnom

nizu namerno zanemarivanih i sistematski uništavanih spomenika koji obeležavaju mesta i događaje važne za radnički pokret, kao i antifašističku borbu. Kao i obično kada je reč o vandalizmu koji je u skladu sa istorijski-revizionističkim težnjama vladajuće klase i nacionalističke hegemonije, predstavnici zvaničnih institucija kojima je posao da se staraju o spomenicima izjavljuju da nisu upoznati sa slučajem.

Na pitanja građanki i građana iz Zavoda za zaštitu spomenika o ovom slučaju kažu „da nisu registrovali taj vandalski čin“, ali obećavaju da će preduzeti mere skupa sa nadležnim službama. Da li je reč o još jednom praznom obećanju, kao što je bio

slučaj sa spomenikom koji je komemorisao najveći predratni antifašistički skup, a koji nikada nije vraćen na svoje mesto ili više desetina bisti partizana i revolucionara koje nikada nisu ni pronađene, ni vraćene, vrlo uskoro ćemo videti.

U svakom slučaju, pozivamo sve zainteresovane pojedince i pojedinke, kojima borba za pravdu i istinu leže na srcu da reaguju i postavljaju pitanje nadležnima: dokle će se nekažnjeno i nesmetano odvijati ovaj vandalizam koji interveniše sećanje na borbu za slobodu.

Možete prekrećiti tablu, možete uništiti spomenik, ali ne možete poništiti borbu i ne možete izbrisati sećanje na nju. Za nas, nadalje, ostaje poruka sa oštećene i sakrivene table da se nje pridržavamo, jer smo posle 150 godina ponovo u sličnoj situaciji:

NAŠA GLAVNA ZADAČA JE DA ZNANJE KOJE IMAMO ŠTO DALJE RASPROSTIREMO POGlavITO DA SE BRINEMO KAKO ĆEMO PRONIĆI U SAMU MASU NARODA.

Akcija progresivnih pojedinki i pojedinaca koja je izvršila pritisak na nadležne, dala je svoj rezultat - tabla je očišćena i ponovo vidljiva.

Ovo jeste mala pobeda u odbrani sećanja na revolucionarne i socijalističke tekovine, ali nikako nije nebitna.

Performans bez poente i ukusa

Ovih dana je čak četvoro narodnih poslanika proglasilo štrajk glađu iz različitih razloga. Prvi je počeo Miladin Ševarlić, koji je u parlament ušao kao kandidat ultradesne liste Dveri i DSS, ali je sada takozvani nezavisni poslanik. Taj bivši profesor poljoprivrednog fakulteta hteo je da skrene pažnju na kosovsko pitanje, pošto po njegovom mišljenju svakodnevno višedecenijsko podsticanje međuetničkih sukoba nije dovoljno dobro, on je hteo, kako sam kaže, da skrene pažnju na izdaju. Odeven u šumadijsku narodnu nošnju, zauzeo je mesto na stepeništu ispred ulaza u parlament čekajući novinarske ekipe.

Boško Obradović, lider kleronacionalističkog pokreta Dveri, hteo je da

mu se pridruži, ali pošto je Ševarlić to odbio, Obradović je našao svoje razloge koji se sastoje u tome da on insistira da se izbori koje on bojkotuje pomere za jesen.

Kao odgovor na Obradovićevu pojavu na stepeništu, izašlo je i dvoje poslanika vladajuće koalicije koji su proglasili svoj štrajk glađu jer tužilaštvo ništa ne preduzima povodom incidenta koji se dogodio na istom mestu kada je Obradović imao verbalne duele sa ministrom zdravlja Lončarom i poslanikom Marjanom Ristićevićem, bivšim članom DOS-a, bivšim finalistom rijaliti-programa Farma, a sadašnjim članom Vučićeve SNS. Tako se u jednom trenutku našlo njih četvoro u štrajku glađu na istom mestu, ali u tri

frakcije iz naizgled različitih razloga. Jedini pravi razlog u svakom od tih slučajeva jeste najprizemniji stranački marketing i medijska pažnja.

Prvi je odustao Ševarlić koji je razočaran uključivanjem ostalih njegovih kolega jer smatra da su mu ukrali ideju i banalizovali protest. Zatim je odustala članica vladajuće stranke Sandra Božić, za koju se ubrzo pojavio podatak da po raznim osnovama zarađuje oko tri hiljade evra.

Obradović i Martinović za sada nastavljaju, a njima su u ponedjeljak uveče došle i grupe koje ih podržavaju i koje su skandiranjem slogana donele navijačku atmosferu. Brojniji navijači vladajuće stranke organizovano su dovezeni autobusima, uprkos svakodnevnim preporukama o odgovornosti povodom virusa koji još uvek nije prošao, a slabije su bili organizovani članovi Obradovićevih Dveri. Između dve grupe stajali su žandarmi, sprečavajući fizički kontakt između okupljenih.

Kratak pregled ponude na parlamentarnim izborima u Srbiji

Po pregledanju 21 proglašene liste za parlamentarne izbore u Srbiji, jasno je da većina proglašenih lista predstavljaju konzervativnu i nacionalističku politiku. Pored SNS, čija politika nije nepoznata, tu su Šešeljevi radikali, orbanovski Savez Vojvođanskih Mađara, Zavetnici, Vučićevi monarhisti POKS, Šapićev patriotski savez, te SPS koji se predstavlja kao levica, ali je u koaliciji sa Arkanovim pulenom Palmom koji su jedini uspeli da sastave izborne liste na kojima se nalazi svih 250 kandidata.

Ostale liste nisu uspele da ponude toliko, ali

U toku ovog skupa Martinović je snimljen kako nešto žvače iako on tvrdi da još štrajkuje glađu. Da komedija bude veća, iako se on buni zbog rada tužilaštva i sudova za koje kaže da ih je postavila prethodna vlast, njegova supruga je predsednica suda u Sremskoj Mitrovici.

Ovi lažni protesti ljudi koji čine zakonodavnu vlast bez obzira da li su deo vladajuće većine ili ne deluju neubedljivo, cinično i potpuno neprimereno situaciji u kojoj se nalaze obični ljudi koji sve teže sastavljaju kraj sa krajem, dok ovi privilegovani članovi elite glume pobunu dok zarađuju hiljade evra mesečno. Ova politika i ovi političari moraju biti zbrisani pravom pobunom koju će izvesti oni koji imaju za nju prave razloge. Do tada demagozi iz nekoliko različitih nacionalističkih frakcija zauzimaće mesta u javnom glasilima za izvođenje svojih neukusnih, nemaštovitih i pre svega nepotrebnih performansa kojim samo doprinose stvaranju veće konfuzije u političkom životu Srbije.

su ideološki prilično uniformne. Tu je nekoliko ultradesnih lista poput Metla, rasistički Levijatan koji se zalaže za oštriju kaznenu politiku, ili takozvana Zdrava Srbija koja se zalaže za bodljikave žice na granicama. Tu su i takozvani Suverenisti koji su od ultraneoliberalnog prešli na suverenistički rečnik, proširen antivakserstvom i nacionalističkom mitomanijom.

Osim ultrakonzervativnih, uočava se i umereno-konzervativna struja koju zastupaju takozvane proevropske stranke, čije su šanse da prođu sniženi izborni cenzus male,

jer pokušavaju da zastupaju politiku koju je dobrim delom preuzeo Vučić. Tu spadaju frakcije koje su se svojevremeno odvajale od Demokratske stranke poput UDS, Nove stranke bivšeg premijera Živkovića, organizacija #1od5miliona i sličnih. Pokret slobodnih građana iako nije ocepljen od DS može da se svrsta u ovu grupaciju. LDP je uspeo da se predstavi kao manjinska stranka, pa joj se šanse za ulazak u parlament time donekle povećavaju.

Na osnovu svega što se može videti, na osnovu prakse u Srbiji, jedino što možemo poručiti je – radnička klasa nema za koga da glasa!

Protiv sistema, protiv kapitalizma!

Za organizaciju radništva i osiromašenih, nezaposlenih, studenata i penzionera.

Za socijalizam, organizujmo se, oduprimo se, pobićemo!

Ponovo opljačkani radnici Zastava kamiona

Višegodišnji problem neisplaćenih zarada ima 500 radnica i radnika fabrike Zastava kamioni koja je tokom tranzicionih procesa sistematski uništena. Bivšim zaposlenima se duguje ukupno više od 207 miliona dinara (1775 hilada evra) više od sedam godina.

Posle protesta i pregovora koji su predstavnici zaposlenih vodili sa odlazećim ministrom Kneževićem, država će isplatiti jednu desetinu sume koju duguje radnicima i to preko Centra za socijalni rad, što nazivaju „jednokratnom pomoći“. Ostatak duga navodno će biti uplaćen u budućnosti, ali nije jasno ni kako ni kada.

Bes protiv Vučićeve demagogije i pokvarene elite

Protest koji je je spontano pokrenut ispred Skupštine Srbije posle još jedne u nizu uvredljivih i patetičnih konferencija za novinare Aleksandra Vučića predstavlja eksploziju besa nagomilanog zbog teške ekonomske, političke ali i situacije u zdravstvenom sistemu.

Demonstracije jesu bile potpuno spontane i bez ikakvog kohezivnog elementa osim besa i bez ikakvog smišljenog vođstva ili plana. Okupljenima su, razumljivo za ovakve situacije, pokušali da manipulišu mnogi demagozi od bivšeg poslanika Noga, ultradesničara i bivšeg člana Dveri, do Vuka Jeremića koga je masa oterala sa skupštinskih stepenica. Istina je da su grupe okupljenih pokušavale da nametnu svoju agendu oko Kosova, izbeglica sa Bliskog

Ovo je zgodan trenutak za davanje obećanja, nekoliko dana pred izbore vlasti ne treba zaoštavanje situacije ni borbe, ali mi ne gajimo nikakvu sumnju u to da će država, ko god da je na vlasti, ponovo pokušati da prevari ove ljude, isto kao što je nekoliko garnitura vlasti vodilo politiku koja ih je ostavila bez posla, bez prihoda i sa dugom prema njihovom radu.

Samo ujedinjeno radništvo može zaustaviti gramzivu antiradničku politiku. Za radničku borbu!

Istoka i slične grupe stavova, ali niko nije uspeo da preuzme demonstracije i nametne svoje zahteve.

U jednom času je manja grupa demonstranata uspela da uđe u Narodnu skupštinu. To je bio trenutak kada su mnogi od okupljenih pomislili da je vlast uzdrmana. Stvar je bila samo u tome da niko iz državnog aparata nije očekivao ovakvu eksploziju nezadovoljstva kakva se sinoć dogodila. Nakon toga su raspoređene snage policije, žandarmerije i tajne policije koje su operisale u civilu i pod maskama.

Policija je reagovala kršeći ovlašćenja u velikoj meri, što je samo još više raspirivalo bes okupljenih koji su pružili ozbiljan otpor, iako prethodno nisu imali nikakav plan, ni

organizaciju.

Sinoćnji skup je još jedan simptom vrenja koje postoji u srpskom društvu od koga je politička elita potpuno otuđena. Da li će, i u kojoj meri, on neposredno uticati na dalji karakter epidemioloških mera, jer je formalno izbio zbog toga, a u kojoj na političku scenu, to u ovom času videće se vrlo brzo.

Ne treba očekivati da sinoćnja masa bude jezgro nove opozicije, jer su bili okupljeni besni pojedinci između kojih nema političke kohezije, nema ni približno jasne ideje šta činiti dalje, osim jednog – da Vučić ode.

Dalje se može očekivati da mnoge buržujске stranke probaju da napune svoje proređene i bezidejne redove demonstrantima od sinoć. Ne treba i ne može se očekivati da sinoć okupljena masa dalje deluje zajedno, već naprotiv da budu podeljeni svojim uobičajenim ideološkim i političkim podelama. Ali, sa druge strane, sva propaganda

o nadmoćnoj pobedi na izborima koje su demonstranti apostrofirali kao jedan od izvora zaraze, nadalje nema smisla.

Mi osuđujemo policijsko nasilje i brutalnost države. Osuđujemo mračne desničarske elemente u verovatnoj sprezi sa policijom koji pokušavaju da zloupotrebe i usmere bes mase ka svojim ciljevima. Ali, pozdravljamo duh pobune i zaboravljeni duh borbenosti. Pre svega, slažemo se da su Vučićevi arogantni nastupi uvredljivi za većinu.

Smatramo i da za očekivanje ozbiljnih rezultata treba da postoji promišljena politika, očišćena od nacionalističkih i nazadnjačkih stavova. Put ka tome neće biti kratak zbog višedecenijskom nacionalističkog trovanja masa u Srbiji i šire, ali je očito da najšire mase su već isključene iz bitnih političkih procesa, pa mnogi od njih mogu da se politički izraze samo na način koji se pokazao sinoć u Beogradu.

Protesti u Srbiji: opravdan bes nema ko da artikuliše

Protesti koji su izbili prvo u Beogradu 7. jula, a zatim i u nizu srpskih gradova, otvorili su apetite na anestetiziranoj političkoj sceni u Srbiji. Inicijalno isprovociran ponižavajućim obraćanjem Aleksandra Vučića tokom koga je najavio policijski čas preko vikenda zbog povećanja broja zaraženih korona virusom, spontani bes je eksplodirao još za vreme trajanja njegovog govora. U metežu koji je nastao, grupa okupljenih je prodrla u Narodnu skupštinu iz koje je izbačena za desetak minuta. Usledila je brutalna i neproporcionalna reakcija policije tokom koje su ispaljivani suzavac i slični bojni otrovi, angažovana je konjička jedinica i policijski psi kojom prilikom je povređeno još uvek neutvrđen broj ljudi.

Masovnost i žestina izliva besa probudila je nade potrošenih političara i pojedinih medija, ali i dela naroda. Međutim, već na drugom skupu postalo je jasno da u okupljenoj masi nema kohezije, da ona nema ciljeve, da nema jasnog plana okupljanja. Sve čega je bilo jeste masa nezadovoljnih ljudi koja želi da iskaže svoje nezadovoljstvo politikom i stanjem, a da u toj masi operišu različite snage koje žele da je povuku na određenu stranu. Tako se ubrzo jasno definisala grupa ultranacionalista koja je pokušavala da se sakrije iza mase i da svoje opsesije onime što oni nazivaju odbranom Kosova predstave kao stav većine prisutnih. Uočljivi su, takođe, bili i pripadnici stare opozicije, takozvane građanske i proevropske. Takođe, bio je prisutan i konglomerat grupa različitih usmerenja koji je video mogućnost da deluje u ovoj masi.

Metodološko pitanje – da li ići na konfrontaciju i u tuču ili pružati nenasilni ot-

por pokušano je da bude predstavljeno kao ideološko, ali ono to nije. Kao što su postojali nacionalisti skloni nenasilnim metodama, tako postoje i građanisti skloni konfrontaciji. Takođe, postojali su i anarhistički elementi unutar obe struje.

Iako se protest raširio u više gradova, događaji u Beogradu, privlačili su najviše pažnje i smatrali se najznačajnijim zbog broja okupljenih demonstranata, kao i zbog angažovanih sila prisile – policije, žandarmerije, tajne policije i parapolijskih huliganskih elemenata. U Beogradu je krajnja desnica nastupila najorganizovanije, pod religijskim obeležjima, ikonama, zastavama ruskih carista, sa navijačkim pesmama i organizacijom, pomislili su da je vreme za njihov sledeći korak, a u stvarnosti se dogodilo da je najveći deo demonstranata napravio otklon od njih. Ugušivši proteste na kojima je videla svoju istorijsku priliku, srpska krajnja desnica je prešla svoj vrh rasta pod aktuelnim režimom.

Rezultat spontane pobune neposredno posle Vučićevog govora jeste neuvodjenje policijskog časa i u tom smislu on se ne može smatrati neuspešnim. Rezultat ostalih večeri protesta je nenameran, a ogleda se u svojevrsnom izolovanju ekstremne desnice i u potpunom bankrotu liberalne opozicije. Srbiji očajnički treba nova opozicija koja je u stanju da artikuliše očitu želju za promenom.

Sa stanovišta promene režima unutar kapitalističkog sistema, ovaj protest nije ni mogao da bude uspešan. Bez kohezije u masi, bez plana, organizacije, bez zahteva i ciljeva ništa ne može da uspe.

Oni koji su imali takva očekivanja, ostaju razočarani, a deo njih će se pasivizirati.

Posle tri decenije antikomunističke histerije, dve najznačajnije ideološke struje unutar buržoaske misli – nacionalizam i liberalizam – došle su do svog kraja. U atmosferi opšte apa-

tije, nepoverenja i nemoći treba stvoriti pravu opozicionu platformu, zasnovanu na borbi za ekonomsku i socijalnu ravnopravnost, protiv mržnje i nacionalističkih podela. Vreme je za revolucionarnu politiku, za vraćanje klasne svesti u redove radničke klase.

Slava drugarici Helin

Helin Bölek, muzičarka i revolucionarka, članica turskog benda Grup Yorum, umrla je danas od posljedica štrajka glađu u koji je, zajedno s još dvojicom članova grupe, stupila prije 288 dana, dok je bila u zatvoru. Njihov štrajk je odgovor na višedesetljetnu kriminalizaciju i sve učestalije progonjenje članova grupe te na zabranu nastupanja.

Grup Yorum je eksplicitno socijalistička grupa. Kombinirajući tradiciju turske i kurdske narodne muzike njihove pjesme osuđuju kapitalizam i imperijalizam, otvoreno prozivaju njihovog lokalnog pomagača – tursku politiku, te se svrstavaju uz potlačene slojeve društva. Pjevali su na kurdskom još u vrijeme kad je taj jezik bio zabranjen. Na njihovim koncertima nerijetko se skandiraju slogani Narodne fronte (turski: Halk Cephesi), što im je 2016. donijelo zabranu koncerata pod političkom optužbom za „terorizam“.

Zbog otvorenog političkog angažmana članovi benda su pod stalnom represijom od osnutka 1985. (broje oko 400 hapšenja

i suđenja), albumi su im redovno zabranjivani i uništavani, no unatoč svemu tome još uvijek među najprodavanijima u povijesti turske glazbe.

Stupivši u štrajk, članovi Grup Yorum postavili su sljedeće zahtjeve: da se članove grupe skine s liste terorista da prestane zabrana njihovih koncerata da se zatvoreni članovi puste na slobodu da se povuku sudske tužbe i zaustave sudski procesi protiv članova da se obustave racije njihovog kulturnog centra u Istanbulu

Helin je nepokolebljivo ustrajala uz ove zahtjeve. Ignorancija turskih vlasti nije je pokolebala, samo učvrstila u uvjerenju da je na pravoj strani povijesti. Ušavši u fazu štrajka u kojoj je smrt bila izvjesna, poručila je: Pozivam svih da budu naš glas!

Slava velikoj borkinji i solidarno s Grupom Yorum!

SLAVA DRUGU IBRAHIMU

İbrahim Gökçek, basista Grup Yorum, je preminuo danas (7. maja) u bolnici od posljedica štrajka glađu koji je za njega trajao 323 dana. Štrajk je prekinuo pre dva dana u znak pobjede naroda nad autokratskom državom i uz obećanje da će se razmotriti zahtjevi za koje su život položili i Helin Bölek i Mustafa Koçak. Grup Yorum i njegovi muzičari od kojih su nekiji još uvek u pritvoru pod optužbama za terorizam su jedan od svetlih primera kako slobodan glas i solidarnost mogu pobediti autokratske elite. Osuđujemo sve represije i autokratije i pozi-

vamo da se glasovi mučenika İbrahima, Helin i Mustafe nikada ne zaborave. Mi nosimo njihove glasove i nastavljamo borbu.

Protiv represije i autokratije!

Za slobodu ljudi i govora!

Večna slava drugu İbrahimu!

CA/CI u štrajku glađu solidarnosti!

Jučer (11.07.2020.) je održan jednodnevni globalni štrajk glađu u znak podrške advoktima turske socijalističke grupe Yorum, koji već mjesecima štrajkuju glađu u Erdoganovim zatvorima. Naša grupa je sudjelovala u akciji.

Sloboda političkim zatvorenicima!

Revolucionarna poezija za štrajkače gladū iz Grupe Yorum

KOMENTAR

svaki naš glas koji čujete
sa ulice iz čajdzinica
svaki pokret koji snimate
svojim kamerama dronovima
onaj šapat koji čujete za
svojih košmarnih snova
ona pesma koja se odbija
od kamenog zida svaka
iskra iz oka našeg crvenog
onaj vrisak pod čizmom nepravde
i škrkut svakog zuba
ona radost iz planinskog vetra
koji donosi mirise slobode

onaj prst uperen ka čelu
nepravde i sile

ova pesnica što podupire nebo

sve je to naš komentar
koji ne možete ubiti

— Nenad Glišić

PUPOLJCI

Pupoljci
Puni strasti i nedozrelosti
Gledaju nebo
Levitiraju večitō između svetova
Uzdižu i dišu
Svoje duge glasove vijore
Vijore, vijore, vijore da izbore!
Da izbore za svoju lepotu
Za svoj miris

Za svoj mir
I nose čitavu krošnju
Ovog sveta koji gleda naopako
Da skroje nove haljine
I odenu zime duša
Da probude duhove šuma
Duhove proleća
Da užare sunce u svoje grudi
I udahnu svakom plodu
Dah muzike
Koja će ritmom voditi
Uvek napred
Uvek korak dalje
I svaki zametak koji klija
Ostavlja trag za sobom
I zato, pupoljci,
Rastite dalje!
Za večne slobode
Grlite nebo
Da seme klija kako bi pupoljci dali plod
I da plod cveta kako bi seme palo i stvorilo
klice
I klice će uvek zametnuti dalje
Dok slobodno gledamo u neba
Noge su nam hladne
I srca žustra
Da naše BIĆE
Postane naše JESTE
I da uvek ponosno gledamo u korenje
I voda će kliziti niz tkivo
Da hrani izdanak
Svaki put korak bliže nebu
Svaki put kotak bliže idealu
Svaki korak
Bliže
Slobodi.

— Olga Dragaš

Posvećeno revolucionarkama i revolucionarima u zatvorima

Ćelija

Ćelija smradna, ćelija gadna.
Majko, majčice draga,
tvoja draganja, nežnog majkanja
željan sam. Izdaje snaga.

O, majko, muke. Ako me ruke
tvoje mrtvoga prime,
Hoće li suze, pasti na uze,
Hoćeš li reći: Sine?

Sine, kuni me. Skote živote,
uze mi sve moje drago.
Možda je krao, možda je klao,
ipak, moje je blago.

Ne, nisam krao, ja nisam klao,
za slobodu ja sam bio,
za slobodu veću, za ljudsku sreću
za život o kom sam snio.

Za život mio o kom sam snio
u borbi ja sam pao,
za bolji život crni se život,
za život, život sam dao.

— Oskar Davičo

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao koevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleteru nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

